

Рівненська берегиня образу Марії Несвицької

Заслужену артистку України Галину Цьомик жителі Рівненщини знають не лише як талановиту актрису Рівненського музично-драматичного театру, у репертуарі якої майже сотня ролей. А як першу і єдину виконавицю ролі Марії, княгині Рівненської (Несвицької) – засновниці нашого міста. Галина Василівна – «Жінка року – 2007» у номінації «Жінки – працівники культури, творчих професій», володар гран-прі на Всеукраїнському фестивалі «Лесині джерела» (2000), що проходив у Новоград-Волинському. У 2010 актрису нагородили орденом княгині Ольги III ступеня.

Дитинство Галини Василівни пройшло на Волині, де Леся Українка вимріяла свою «Лісову пісню». А от професійне визнання прийшло до неї у Рівненському музично-драматичному театрі, де вона служить ось вже 35-й рік. На запитання чи можна навчитися бути актором, відповідає, що театральні інститути лише шліфують таланти, дані людині від народження.

– Театральне мистецтво – це не математика. Тут свої закони і дуже часто два помножити на два буде п'ять, або три, – усміхається Галина Василівна.

Найперше питання, яке часто ставлять журналісти героям своїх розповідей про те, як людина знайшла свій шлях у житті. Тож, розпитуючи Галину Василівну, почула розповідь про оту традиційну табуретку, на яку чи не усі батьки колись ставили свою дитину, щоб вона родичам, які прийшли у гості, заспівала чи розповіла віршика. Малесенька Галинка не була винятком і, пританцьовую-

чи й виспівуючи дитячі пісеньки, тішилася першими аплодисментами.

Як розповідає сама актриса, на вибір професії вплинули не батьки, які були працівниками торгівлі і майбутнє своєї дитини пов'язували із вибором більш практичного фаху. Її творчу долю вирішила завклубом, яка залучала голосисту і пластичну дівчинку ще з дошкільного віку до участі у самодіяльному театрі. Це – Валентина Мефодіївна Солоненко, яка із свого сільського клубу випустила у доросле життя чотири юні особистості, які згодом виростили на відомих акторів – народну артистку України Лідію Жук, заслуженого артиста України Валерія Мороза, заслужену артистку Російської Федерації Олесю Наконечну та заслужену артистку України Галину Цьомик.

Галина Василівна пригадує, як приїхала у гості до родичів, котрих доля зав'язала на Дніпропетровщині. І похвалилася, що буде вчитися на артистку у драма-

тичній школі-студії при Київському академічному українському драматичному театрі ім. І. Франка. Юнку здивувала реакція на її слова дідуся Антона, який, виявляється, колись на Волині організував молодь у сільський театр і сам виступав у його складі. Старенький втер сльозу і сказав: «Я тебе дуже прошу, коли станеш артисткою, зіграй Безталанну!». Забігаючи наперед скажу, що заповіт колишнього сільського театралла онука талановито виконала.

Згадуючи роки навчання, Галина Василівна розповідає, що вже о шостій ранку вона вставала, а вкладалися спати, коли по «брехунцю» били куранти. Весь день – у театрі. Зранку – заняття, потім репетиції, а увечері на гальорці усотє дивилася вистави, де грали професійні актори і переймала їх майстерність. Їй пощастило насолоджуватися грою славетної Наталії Ужвій, Поліни Куманченко, Богдана Ступки та Ольги Сумської.

Розповідаючи про професійне становлення актриси Цьомик, не зайво згадати, що на шляху до сцени життя ставило свої пастки і перепони. І якби юна дівчина не була настільки цілеспрямованою і наполегливою, то, хто-знає, чи знали б ми про неї як про актрису. З'ясувалося що у цій тендітній постаті є сталевий стрижень і цілісна безкомпромисна натура. Бо коли на прохання батьків вона тільки за співбесідою (бо ж школу закінчила на «відмінно») вступила до одного із технікумів, того ж таки дня передумала і забрала документи. «Не зможу там вчитися, – сказала суворому батьку, – я просто помру».

Нині Галина Василівна душу і весь талант передає своїм студентам, бо працює викладачем на кафедрі театральної режисури Рівненського державного гума-